

TARTALOM

Előszó 9

ELSŐ FEJEZET

Kezdd a napod egy feladat teljesítésével! 13

MÁSODIK FEJEZET

Egyedül nem megy 24

HARMADIK FEJEZET

Csak az számít, milyen nagy a szíved 39

NEGYEDIK FEJEZET

Az élet nem igazságos – de tarts ki és haladj tovább! 53

ÖTÖDIK FEJEZET

Hibáink erősebbé tesznek bennünket 65

HATODIK FEJEZET

Légy merész! 80

HETEDIK FEJEZET

Szállj szembe a zsarnokokkal! 93

NYOLCADIK FEJEZET

Nőj fel a lehetőségeidhez! 103

KILENCEDIK FEJEZET

Adj másoknak reményt! 115

TIZEDIK FEJEZET

Soha ne add fel! 129

Tanévzáró beszéd a texasi egyetemen 143

Köszönetnyilvánítások 165

A szerzőről 167

ELŐSZÓ

Igen nagy megtiszteltetés volt számomra, amikor megkaptam a felkérést, hogy tartsak tanévzáró beszédet Austinban 2014. május 21-én a Texasi Egyetem végzős évfolyama számára. Bár ez az intézmény volt az alma materem, kétségeim voltak afelől, vajon a diákok számára érdekes lehet-e egy olyan katonatiszt beszéde, akinek egész életét a háború töltötte ki. Ám legnagyobb meglepetésemre a végzősök érdeklődéssel hallgatták szavaimat. Az a tíz feladat, amely meghatározta a SEAL-kommandósok kiképzési tervét, s amelynek szellemében a beszédemet felépítettem, általános érvényűnek bizonyult. Világossá vált számomra, hogy ezek a feladatok alkalmaz-

hatók az élet más területein is, és segíthetnek abban, hogy elérjük a céljainkat és megfeleljünk a kihívásoknak. Azutóbbi három évben sokszor megállítottak az utcán, és civil emberek meséltek el a történeteiket: megtudtam, hogy már nem riadnak vissza a cápától, megbirkóztak a feladataikkal, és örömmel hallgattam, hogyan segítette át őket a kemény élethelyzeteken a reggeli beágyazás szabálya. Szerettek volna többet megtudni arról, hogyan formálta át az életemet az a bizonyos tíz feladat s hogy kik voltak jelentős hatással a karrieremre. Ez a könyvecske szerény kísérlet a kérdések megválaszolására. Az egyes fejezetek tágabb szövegösszefüggésbe helyezik a saját példáimat, tartalmazznak egy-egy rövid történetet azokról, akik fegyelmezettségükkel, állhatatosságukkal, bátorságukkal és tekintélyükkel inspiráltak. Remélem, élvezni fogják a könyvet!

Ha meg akarsz változtatni a világot...

kezdj azzal, hogy beveted az ágyad.

A SEAL-kommandós alapkiképzés központi épülete jellegtelen, háromemeletes lakotanya a kaliforniai Coronádóban, a tengerpart mellett, közvetlenül a Csendes-óceán partján. Az épületben nincs légkondicionálás, s éjszaka a nyitott ablakokon dagálykor behallatszik, amint a hullámok megtörnek a parti fövényen.

A szobák berendezése spártai. A tiszti szobában, amelyet három tisztársammal osztottam meg, a négy ágyon kívül mindössze egy gardróbfülke volt, ahová felakaszthattuk az egyenruhánkat.

A laktanyában töltött idő alatt ébredés után rögtön kibújtam az egyenpizsamámból, és hozzáálltam, hogy bevessem az ágyam. Ez volt a nap

első feladata. S tudtam, mivel folytatódik a nap: egyenruha-ellenőrzés, rengeteg úszás, még több futás, akadálypálya és a SEAL-kiképzők folyamatos zaklatásai.

– Vigyázz! – harsogta a szobaparancsnok, Dani'l Steward alhadnagy, amint a kiképzőtiszt belépett a körletbe. Az ágy végénél állva összecsaptam a bokámat, és kihúztam magam, amikor a jelentéktelen tisztecske hozzálátott a megjelenésem vizsgálatához. Kifejezéstelen, zord tekintettel először azt mérte végig, elég feszesen áll-e rajtam a zöld egyenruha, aztán meggyőződött arról, hogy a nyolcszögletű gallér elég ropogós-e és pontosan van-e begombolva. Föntről lefelé haladva, centiméterről centiméterre végignézte az egyenruhámat. Kisimítottam a ráncokat az ingen és a nadrágon? Tükörfényes a derékszíjam csatja? Kifényesítettem annyira a bakancsomat, hogy visszatükröződjön benne a mutatóujja? Miután elégedetten konstataálta, hogy teljesítettem a SEAL-kommandósoknak előírt magas követelményt, az ágyamhoz ment.

Az ágy ugyanolyan puritán volt, mint maga a szoba. Vaságy, matraccal. Az alsó lepedő behajt-

va a matrac alá, azon egy felső lepedő. A szürke gyapjúpléd, amely meleget nyújtott San Diego hűvös éjszakáin, szorosan betűrve a matrac alá.

Egy másik pléd szakszerűen, derékszögűre hajtogatva az ágy lába felőli oldalon feküdt. Az egyetlen párna (amelyet a vakok foglalkozatójától vásároltak) az ágy fejének közepén helyezkedett el és kilencvenfokos szöveget zárt be az ágy lábánál összehajtott takaróval. Ez volt az előírás. Az ettől való legapróbb eltérés azzal fenyegetett, hogy büntetésképpen meg kell lovagolnom a hullámokat, majd belehengergőznöm a parti homokba, hogy olyan legyek, mint a cukros sütemény.

Mozdulatlanságba meredve, a szemem sarkából figyeltem a kiképzőtisztet. Fáradtan vette szemügyre az ágyamat. Előrehajolva megnézte a sarkokat, majd ellenőrizte, hogy a takaró és a párna elhelyezkedése derékszöveget alkot-e. Aztán a zsebébe nyúlva elővett egy negyeddolláros, néhányszor feldobta a levegőbe, és engem figyelt, vajon tudom-e, hogy most következik a beágyazás végső ellenőrzése. Az utolsó dobással az érmét úgy hajította fel, hogy a matracra essen.